

Posudek bakalářské práce Heleny Vaňkové

Nová generace divokého Roberta Bolaña

Práci Heleny Vaňkové podnítilo čtenářské okouzlení díly Roberta Bolaña a studijní pobyt ve Španělsku jí umožnil téma dále prohlubovat a shromáždit potřebnou sekundární literaturu. *Divoké detektivy*, které je možno nahlížet z nejrůznějších úhlů, se rozhodla pojednat jako svědectví o určité generaci (k níž Bolaño patřil) a společenských změnách, jimž museli mladí Latinoameričané čelit.

Bakalářskou práci můžeme rozdělit na dvě základní části: první je kontextová, druhá pracuje se samotným textem a jeví se jako mnohem podnětnější a zdařilejší.

V úvodu si autorka klade několik otázek, na něž v závěru formuluje odpovědi. První z otázek, „ztvární Roberto Bolaño představitele latinskoamerické literatury?“, ve mně vzbudila nejistotu: ptá se snad autorka, zda v díle vystupují hispanoameričtí intelektuálové? (Bolaňovo dílo jimi doslova přetéká.) Až v závěru jsem pochopila, že Helena Vaňková řeší to, zda Bolaño překračuje národní a regionální hranice a je „latinskoamerickým“ autorem (adekvátnost geografického označení „latinskoamerický“ je problematické, neboť se spíše jedná o celistvost kulturní, tedy hispanoamerickou).

Bohužel tato stylistická nevyzrálost a někdy i zásadní syntaktické, gramatické či pravopisné chyby poznamenávají celý text a někdy podstatně narušují význam výpovědi; namátkou str. 10 „generace (...) se začala stavět do opozice vlády...“ (do opozice vůči vládě), str. 11 „studentským represím roku 1968“ (vládním represím vůči studentům), Mexické kultury, Chilského města, němcem (str. 39), apod.

Práce trpí právě v této první části značnou popisností. Přichází-li autorka s nějakým tvrzením – ať už vlastním či přejetým ze sekundární literatury – mělo by být nějakým způsobem vysvětleno, doloženo, obhájeno. Místo toho jsme často svědky pouhé konstatace; např. na str. 23 je zmíněno osm možných příčin Bolaňova smutku (jakých?), o několik řádků dál, že je Bolaño „poslední latinskoamerický spisovatel“ (v jakém smyslu?).

Od kapitoly „Kompozice“ ale nastává posun. Helena Vaňková v dalších částech práce dokazuje, že umí pracovat s románovým textem, že je schopna ho nahlédnout z různých hledisek a soustředit se na něj. Je patrné, že umí reflektovat i sekundární literaturu (např. termín „kompozice tříště a tkáně“ D. Hodrové se ukazuje jako podnětný); zajímavé jsou pasáže, kde se zamýšlí nad fikčností postav a rolí čtenáře, nad prostorem a časem v románu.

Divocí detektivové jsou románem čtenářsky náročným, vyžadujícím přímou spolupráci a trpělivost; autorka ukazuje, pro ni četba byla něčím více než jen ukrácením času a dokazuje, že Bolaño promlouvá nejen ke „své“ generaci, ale i ke generacím mladším a geograficky vzdálenějším. To je asi nejlepším důkazem jeho univerzálnosti.

Práci doporučuji k obhajobě a vzhledem k některým nedostatkům navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

